

JA SAM BILA MORSKA VILA

Osvanu još jedno lepo i sveže jutro, probušim mehur u kojem sam spavala, pa pohitam da se umijem i “osvestim” od spavanja. Pošto sam sve to obavila, izašla sam na površinu, a tamo me je čekala osedlana žaba po imenu Maks. Uzjašem ja Maksa i on poče da trči svojim krakatim korakom. Pretrčimo mi onaj divni okean Pacifik gde se boja vedrog neba idealno uklapala sa šavršeno bistrom vodom. Pošto sam videla neko usamljeno ostrvo i na njemu prašumu, poželega sam da istražim okolinu. A da, moj Bože, za jednu devojčicu iz morskog dvora poprilično sam nekulturna! Nisam se ni predstavila: ja sam Antonijeta Dugić, imam preslatkog ljubimca Smokija koji je lozom iz porodice Školjkića. O ne, nemojte misliti da je on pravi smoki jer nemojte da sudite po imenu nego po vrsti kojoj pripada moj ljubimac. Ja sam princeza vila. Nego, vratimo se na priču. Mas (tako beše nadimak mojoj osedlanoj žabi), se “parkirao” na to ostrvo. Ja siđoh sa njegovih krastavičastih leđa i uđoh u prašumu. Tamo videh izvor čokolade koji se prostirao 15 km kroz celo ostrvo. Kako ja bejah mnogo gladna, a doručkovala nisam, počeh da pijem onaj izvor i popih ga celoga, pa nastavih dalje. Uhvati me mrak pa ja prillegoh na jednu čistinu. Čim legoh zaspah odmah, ali oko 3h u jutru probudi me zastrašujući krik otrovnog lava. Čim to čuh, ja potrčah ka mestu zbivanja i izgovorih uobičajene reči magije svoje: „Alakazam, neka ovaj lav bude moj prijatelj, nikad moj neprijatelj, neprijatelj zlih, a prijatelj dobrih!“, progovorih ja smireno. Uzeh lava za uzicu pa pođoh kući. Zavezah lava za Masa pa uzjahah lava da se Mas odmori, a lavu dadoh ime Anton. Kad dođoh u Školjkasto kraljevstvo, gde se lav odmah lepo uklopio, moji podanici mu ulove po antilopu. U vodi se nađe po koja da trčkara morskim šarenim pašnjacima punim ukusne hranljive morske trave za antilope. Ala ,majko moja, kada se pojavio onaj čarobnjak po imenu Magiks! „Hahahahahahahahahahahahaha! Osvojiću ja ovo kraljevstvo i otrovnog lava i vaš petorozubac biće moj hahahahahahahahahahaha!”, reče on svojim grubim, prevrtljivim i promuklim glasom kroz gustu bradu koja je bila dugačka 18 km. „E neće, družo moj, hmmm... malo si se zeznuo!”, odgovorila sam ja ravnodušnim, takođe promuklim i neljubaznim glasom (ali samo prema njemu). On uze jednu ogromnu kuglu i baci je na moj dvorac. Obuzeo me je bes ali u isto vreme i tuga. Moj otac, kralj Markosan, uze svoj veličanstveni, ogromni, teški petorozubac i svom energijom odbaci onu kuglu i čarobnjaka zajedno s njom. Tako otac odbrani kraljevstvo, iseče čarobnjakovu bradu i od nje isplete ogradu oko svih mora. Ta ograda značila je da su mora samo naša i od dobrih morskih stanovnika. Tako sam živela srećno i bezbrizno dok nisam napunila 2358¹ godina i zavládala kraljevstvom.

Damjana Perenčević VI-1
Osnovna škola “Nikola Tesla” Kljajićevo
Nastavnik: Ankica Vučković

¹ U 2358. godini u Kraljevstvu školjkičastom se postaje punoletan